

Anul XXVIII

Nr. 7946

6 pagini

30 bani

România liberă

COTIDIANUL CONSILIULUI NAȚIONAL AL FRONTULUI UNITĂȚII SOCIALISTE

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Duminică

10 mai

1970

EDIȚIA I

SEMINȚE DE MAI

Sub egida consiliilor locale ale Frontului Unității Socialiste au loc în această lună adunări cetățenești la sate pentru dezbaterea celor două programe naționale privind dezvoltarea agriculturii în anii următori

Vești sosite în aceste zile de prin sate ne-aduc la cunoștință că, acum, după ce-au pus în pământ sămânța dăătoare de rod bogat, și-au rinduit treburile gospodărești de primăvară, cei ce lucrează pe ogoare se-adună pentru a gândi și stabili împreună ce vor face pentru ca munca să le fie mai spornică iar avuția lor și-a obștei, tot mai mare. În zilele de sârbătoare, au loc la sate, și după cite am aflat vor avea loc cam în toată luna mai, adunări cetățenești, ținute sub egida consiliilor locale ale Frontului Unității Socialiste, în care cooperatorii, cei dinții interesați împreună cu alți locuitori, dezbateau cele două programe naționale privind dezvoltarea în viitorii ani a agriculturii noastre socialiste. Este vorba despre „Dezvoltarea zootehniei și creșterea producției animale” în anii 1970-1980” și despre „Gospodărirea rațională a resurselor de apă, extinderea lucrărilor de irigații, îndigui, desecări și de combatere a eroziunii solului în 1971-1975 și prevederile generale de perspectivă până în 1985” — programe adoptate de Plenara C.C. al P.C.R. din 17-19 martie 1970.

Parte integrantă a planului general de dezvoltare a agriculturii românești preconizat de Congresul al X-lea al partidului „aceste programe — așa cum sublinia tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU în încheierea lucrărilor Plenarei din martie — au o importanță excepțională pentru ridicarea producției agricole, vegetale și animale, pentru progresul întregii economii naționale”.

(Continuare în pag. a 2-a)

În pag. a 3-a:

Anchetă internațională R. I.

ÎNVĂȚĂMÎNTUL ÎN SOCIETATEA CONTEMPORANĂ

La anchetă răspund:

Prof. ROBERT MALLE, rector al Universității din Paris (Franța)

Prof. EVGHENII I. BICENKOV, rector al Universității din Novosibirsk (U.R.S.S.)

Prof. ANDRE LOUIS JAUMOTTE, rector al Universității din Bruxelles (Belgia)

Prof. MIECZYSLAW KLIMASZEWSKI, rector al Universității din Cracovia (R. P. Polonă)

Prof. JEAN RUDHARDT, rector al Universității din Geneva (Elveția)

Prof. ION CREANGĂ, rector al Universității „Al. I. Cuza” din Iași (Republica Socialistă România)

Anul XXVIII

Nr. 7946

6 pagini

30 bani

România liberă

COTIDIANUL CONSILIULUI NAȚIONAL AL FRONTULUI UNITĂȚII SOCIALISTE

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Duminică

10 mai

1970

EDIȚIA I

SEMINȚE DE MAI

Sub egida consiliilor locale ale Frontului Unității Socialiste au loc în această lună adunări cetățenești la sate pentru dezbaterea celor două programe naționale privind dezvoltarea agriculturii în anii următori

Vești sosite în aceste zile de prin sate ne-aduc la cunoștință că, acum, după ce-au pus în pământ sămânța dăătoare de rod bogat, și-au rinduit treburile gospodărești de primăvară, cei ce lucrează pe ogoare se-adună pentru a gândi și stabili împreună ce vor face pentru ca munca să le fie mai spornică iar avuția lor și-a obștei, tot mai mare. În zilele de sârbătoare, au loc la sate, și după cite am aflat vor avea loc cam în toată luna mai, adunări cetățenești, ținute sub egida consiliilor locale ale Frontului Unității Socialiste, în care cooperatorii, cei dinții interesați împreună cu alți locuitori, dezbateau cele două programe naționale privind dezvoltarea în viitorii ani a agriculturii noastre socialiste. Este vorba despre „Dezvoltarea zootehniei și creșterea producției animale” în anii 1970-1980” și despre „Gospodărirea rațională a resurselor de apă, extinderea lucrărilor de irigații, îndigui, desecări și de combatere a eroziunii solului în 1971-1975 și prevederile generale de perspectivă până în 1985” — programe adoptate de Plenara C.C. al P.C.R. din 17-19 martie 1970.

Parte integrantă a planului general de dezvoltare a agriculturii românești preconizat de Congresul al X-lea al partidului „aceste programe — așa cum sublinia tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU în încheierea lucrărilor Plenarei din martie — au o importanță excepțională pentru ridicarea producției agricole, vegetale și animale, pentru progresul întregii economii naționale”.

(Continuare în pag. a 2-a)

În pag. a 3-a:

Anchetă internațională R. I.

ÎNVĂȚĂMÎNTUL ÎN SOCIETATEA CONTEMPORANĂ

La anchetă răspund:

Prof. ROBERT MALLE, rector al Universității din Paris (Franța)

Prof. EVGHENII I. BICENKOV, rector al Universității din Novosibirsk (U.R.S.S.)

Prof. ANDRE LOUIS JAUMOTTE, rector al Universității din Bruxelles (Belgia)

Prof. MIECZYSLAW KLIMASZEWSKI, rector al Universității din Cracovia (R. P. Polonă)

Prof. JEAN RUDHARDT, rector al Universității din Geneva (Elveția)

Prof. ION CREANGĂ, rector al Universității „Al. I. Cuza” din Iași (Republica Socialistă România)

Martor pe șantierul Paltinu la

SPECTACULOSUL DE TOATE ZILELE...

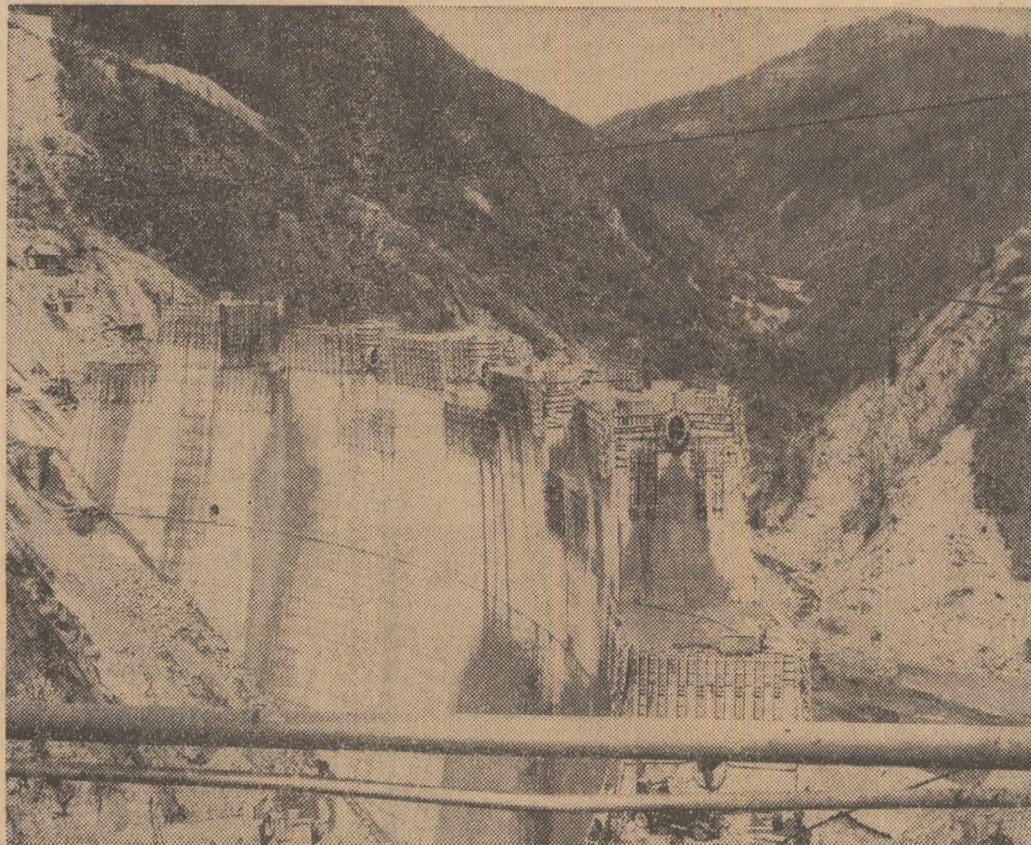
— Nu se petrece nimic neobișnuit la noi. Și nici evenimente spectaculoase nu se prefigurează în viitorul apropiat. Abia la sfârșitul anului barajul va fi dat în exploatare parțială, la cota 578. Iar până atunci, turnăm betonul, atita tot. Vedeți, sint lucruri care au intrat de-acum în reflex, pe făgașul lor obișnuit. Oamenii s-au profilat tot mai mult spre o tipizare accentuată. Și cred că nu greșesc deloc afirmând că munca brigăzilor de betonisti conduse de Isai Pop, Petre Bălan, Liviu Buciu sau a celor ce lucrează la pregătirea cofrajelor sub conducerea lui Mihai Rigo și Nicolae Novacovschi a devenit o producție industrială. Fiecare om din brigadă își cunoaște perfect „partitura”. E drept, gama de meserii este foarte diversă dar la fiecare este vizibilă dorința de a acționa la unison cu ceilalți. Și pentru că a venit vorba de meserii... Vedeți acolo sus pe versantul de vis-a-vis o siluetă nemișcată? Aparent o-

mul nu face nimic. Și totuși... Este așa-nimicul „supraveghetor de cotă”, un om pus de planton pentru a semnaliza orice mișcare de teren. Am avut multe surprize cu roca și adesea muntele, înfuriat pară de prezența noastră, a pornit la vale cu bolovanii și torențe de piatră. Ei bine, am avut situații când un strigăt al omului de sus „Păzează-mă, că vine muntele!” — a salvat viețile altora aflați jos în incinta de betonare. Și asta nu e puțin lucru, nu-i așa? Sau dispecerul de colo, îl cheamă Ștefan Baritz. Stă tot timpul în cabina aceea de unde îmbrățișează cu privirea tot șantierul. La el vin notele de comandă transmise telefonic de către maștri și prin pînă port-voce electrică autonomă el dirijează toate operațiunile, face legătura între toate punctele de lucru. E un sistem pe care l-am practicat și la Argeș. L-ați auzit adineuri, a anunțat: „Pregătiți containerul cu materialele de la plotul 13”, iar din turnul

macaralei-funicular și s-a răspuns „E-n regulă, Pișta!” De mare ajutor ne e macaraua asta funicular. Transportăm cu ea totul pe șantier. În circuitul ei se prind fie benele cu beton, fie legăturile cu armături, fie cuvele cu material excavat, fie containerul în care introducem diverse materiale: aparate de sudură, fevi, carbid și altele. Iar toate transporturile se fac în ordinea cronologică cerută de urgență. Tocmai pentru a exploată rațional mecaraua,

Ing. C. VRANCEANU

(Continuare în pag. a 5-a)

ÎNCEPE VARA GEOLOGILOR

Primăvara, în viața unora dintre tinerii cercetători ai naturii, a geologilor, se produce primul din cele două mari momente care le delimitează un an de muncă: ceva mai deosebit decât cel cunoscut nouă din calendare: eodul către punctele de lucru din țară ce va fi urmat, cindva, la vremea zăpezilor, de evaluarea unei noi recolte de informații, începînd să fie adunată acum.

Ce captivăm birou de călătorie părea camera de lucru a lui Paul Ciornei, șeful serviciului de mineralogie al întreprinderii geologice de prospecțiuni. Pe unul dintre pereți se afla o simplă hartă a României, realizată la scară 1/500.000, pe care, poate, aș fi ignorat-o dacă, imediat după protocolul salut, Paul Ciornei nu mi-ar fi îndreptat privirea asupra ei.

„Și nu m-am mai putut despărți de ea, de-a lungul îndelungatei convorbiri cu cei care, nu pentru o pitorească călătorie se pregăteau, ci pentru a duce la îndeplinire una din-

tre cele mai trudnice misiuni înscrise în programul național de valorificare superioară a bogățiilor României: aceea de descoperiri — în sensul cel mai propriu al cuvîntului — a noi tezaururi minerale pentru sporirea avuției colective.

Cornelia Teodoru, bunăoară, ar fi poate cel mai „clasic” exemplu pentru o astfel de reprezentare. Da, chiar așa, acolo, în împrejurimile Săvirsinului unde se pregătea să plece, totul îi este necunoscut. Un necunoscut „sui generis”, desigur, pentru că, altminteri, lucrurile îi sint perfect familiare după o întreagă bibliografie studiată perseverent o iarnă întreagă. Dar una e litera cărții și alta e pămîntul bătut cu piciorul și, mai ales, piatră, aceea piatră plină de taine minerale urmînd s-o cunoască, s-o studieze, s-o integreze — mili, milioane de pietre — unitară imagine geologică pe care și-o va forma asupra lucrurilor unde pleacă, prin întocmirea unei hărți de specialitate la o scară de cîteva ori mai detaliată.

Realizată efortul de cunoaștere ce se intervine între o

astfel de misiune de prospec-tare și harta României (scară: 1/500.000) de pe peretele secției de mineralogie? Vizual, pe aceeași hartă, acest efort măsoară ceva mai mult sau mai puțin de un centimetru pătrat — dar cită forță generatoare de progres adunată pe suprafața cit o unghie! Exact pe o astfel de suprafață — sau mai bine zis: în adîncurile ei — așezată undeva, în zona nordică a munților metaliferi, un coleg al tinerii femei, geologul Remus Ștefan, a izbutit să sporească puterea economică a unei regiuni, altădată îmbătrînită; un altul — Ion Berbelean — să finiseze, astă-iarnă chiar, un proiect de explorare a unor zăcămintele de metale prețioase descoperite în locuri neumblate de pe vremea lui Avram Iancu; un al treilea, George Pitulea, să fie unul dintre semnatarii certificatului de naștere a orașului minier Ostra, din munții Bucovinei; un al patrulea, Paul Ciornei, să-și dea contribuția la întu-

GRAZIELA VANTU

(Continuare în pag. a 2-a)

Constructorii au turnat pînă acum în corpul barajului Paltinu peste 170.000 m.c. beton din cei 300.000 m.c. care vor realiza în valea Doftanei o acumulare de 56 milioane m.c. de apă. Complexul hidroelectric va servi pentru asigurarea nevoilor de apă potabilă și industrială a zonei orașului Ploiești precum și la irigarea unor întinse suprafețe de teren. În cliseu: Vedere a barajului într-o fază recentă de execuție.

Foto: AGERPRES

MOMENTE

Biografie

Ion Pas

O puternică impresie producea totdeauna, în marile adunări internaționale consacrate luptei pentru pace, prezența în prezidiu sau la tribuna a masivului lord Boyd-Orr, în vîrstă de peste optzeci de ani cînd l-am cunoscut eu (de atunci e un deceniu), doker în tinerețe, iar mai tîrziu un economist respectat — dovada constituindu-o faptul că, la etatea-i înaintată, era încă dirigiuitorul Comisiei O.N.U. pentru problemele alimentare și agriculturii.

Deschid o paranteză, cerînd în prealabil scuze pentru eventuala-i extensivitate. O analogie între biografia lordului Boyd-Orr și a fostului pînă de curînd prim-ministru al Finlandei, domnul Mauno Koivisto, mi s-a impus cu vreo trei ani în urmă. Tot doker a fost și acesta și tot reputația unui economist eminent o are tîndrului om politic în partidul său și în țara pe care a condus-o. Mi s-a comunicat amîdnutul că, după o îndelungată pregătire, dobîndită în împrejurările ușor de bănuat ale existenței sale de muncitor, prezentîndu-se Universității din Turku, de unde este originar, să-și treacă doctoratul în științele economice, corpul profesoral l-a respins. Un doker doctor în economia politică? — au exclamat cu deosebită uimire, și chiar scandalizați, onorații exa-

minatori. Un atare caz nu se mai prezentase nici în orașul lor, nici la Helsinki și, după cunoștința pe care o aveau, niciieri — cu excepția, desigur, a lumii comuniste.

L-au respins, dar, în ceasul acela, tovarășii de muncă ai domnului Koivisto, martorii ai strădănilor lui de a se instrui, mîndri că unul dintre ai lor rînea să meargă și să ajungă cît mai departe pe căile științei, și-au înfrunțat brațele. Cu alte cuvinte, au făcut greș.

Să se rețină că orașul Turku reprezintă mult, foarte mult nu numai în domeniul culturii dar și în economia Finlandei, astfel că nici un factor de răspundere nu putea să rămînd indiferent dacă activitatea portului era vie, normală, sau dacă a stagnat. Stagnase, fără ca muncitorii să reclame îmbundări de natură materială. Ei nu pretindeau, printr-o delegație și-un memoriu, decît examinarea strict obiectivă a omului cu palme bătătoare ca și ale lor și o hotărîre cinstită.

Ceea ce, pînă la urmă, s-a îndeplinit și ceea ce a dus, apoi, la constatarea ulterioară, că din numărul total al candidaților care, datorită stării lor sociale, studiaseră în condiții comode, tîndrului doker teșise clasificat titlul.

Am închis paranteza.

TELEGRAME

COMITETULUI CENTRAL

AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

Cu ocazia sărbătoririi unei noi aniversări de la crearea Partidului Comunist Român, vă transmitem, în numele poporului revoluționar din Cuba și al Partidului său Comunist, salutul nostru frățesc.

Cu acest prilej deosebit, vă reînnoim urarea noastră că sarcinile pe care și le-a propus Partidul dumneavoastră în construirea socialismului și comunismului să fie îndeplinite cu succes.

COMITETUL CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST DIN CUBA

Excelenței Sale

NICOLAE CEAUȘESCU

Președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România

BUUREȘTI

Mulțumesc sincer Excelenței Voastre pentru bunele urări transmise cu ocazia aniversării mele.

REGINA JULIANA

FAPTE ȘI OAMENI

UN CAZ OBIȘNUIT?

O micuță pacientă a fost salvată cu sprijinul operativ al personalului de la Aviasan

A tît în jurnalul de bord al secției Aviasan de la Oradea cit și în registrul Spitalului de copii nr. 2 din același oraș, în dreptul acestui nume stă scris: un caz obișnuit. Și totuși... Acum trei zile, cînd aviatorul de serviciu de pe micul aeroport a ridicat receptorul în jurul orei 11, timp de cîteva secunde în plînie nu s-au auzit decît niște sunete greu de distins. La capătul celălalt al firului o femeie plîngea. Era Maria Borza din Simleu Silvaniei. Fetița ei, Ester, în vîrstă de numai 3 luni, se afla într-o situație mai mult decît critică. Răsufla greu, se îndușeșea... Medicii consultați i-au arătat că nu putea exista decît o singură salvare: internarea urgentă la Spitalul nr. 2 de copii din Oradea.

Cel mai bun aviator, pilotul Ion Negrău a primit ordin să urce în aparat și să pornească spre localitatea din nordul Transilvaniei. Zlăua era senină și caldă. În mai puțin de 20 de minute avionul sanitar ateriza la Simleu. Fără nici un fel de formalități el lua la bord pe mamă și pe copil și cu aceeași viteză zbura spre oraș. Întregul drum dus și întors n-a durat mai mult de 40 de minute. Mica pacientă a fost de îndată luată în primire de medicii experimentați. Doctorul Ladislau Kende a consultat-o, apoi a luat toate măsurile care se impuneau. La capătul copilului, mama urmărea cu emoție și speranță cum treptat, treptat aceasta își recăpăta respirația, își revenea.

În registrul spitalului ca și în jurnalul de bord al Aviasanului, în legătură cu acest nume, se făcuse doar această mențiune: un caz obișnuit.

ARBORI DE REZONANȚĂ

O întimplare din munții Rodnei cu oameni cărora nu le place să lase timpul să treacă

În munții Rodnei, acolo unde cresc brazii falnici din care se fac viorile, s-a petrecut acum cîteva zile un episod pe care-l redăm fără nici un fel de adaos, nud. Pe drumul Chiribăului, pe acolo pe unde trec zi și noapte convoaiele forestiere, s-a prăvălit din stielul muntelui o stîncă. O stîncă uriașă, pe care furtuna o dizlocase din locașul ei din veac și o minase cu furie de vale. Rostogolindu-se cu mare zgomet peste hauri, ea se aprise tot atît de pe neașteptate precum pornise. Se aprise în albă sosea de munte, blocînd-o, făcînd imposibilă circulația. La brigada de forestieri a lui Ilarion Filipoiu această veste a fost primită cu supărare. Inchiderea drumului și oprirea transporturilor îi puneau pe oameni în situația de a nu putea să alimenteze Combinațul din Reghin cu arbori. S-or fi putut cere scerpere și buldozere, excavatoare și tractoare de la parchet. Dar pînă să sosească ele ar fi trecut timp. Oamenii lui Ilarion Filipoiu ar fi putut să aștepte. Nu le-ar fi reproșat nimeni nimic. Dar ei au preferat altfel. Toți. O zi întreagă, din zori pînă în amurg, munții au multiplicat în ecouri prelungi zvonul muncii lor. Către seară stîncă, macerată bucată cu bucată, a fost transformată în mici și inofensive moale de piatră. Convoaiele de camioane, adunate de-o parte și de alta a ciudatului zăgăz, au putut să-și reia cursul lor obișnuit. Cursele spre și dinspre combinal. O întimplare din munții Rodnei. Din zona unde cresc falnici, arborii de rezonanță.

ION PAVELESCU
pe baza relatărilor primite de la
correspondenții județeni
V. LAZAR și AL. KISS

La invitația președintelui Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, luni sosită în țara noastră, într-o vizită oficială președintele Republicii Zambia, dr. Kenneth David Kaunda, împreună cu soția.

Personalitate marcantă a vieții politice africane, dr. Kenneth David Kaunda este primul președinte al Zambiei independente.

El s-a născut la 28 aprilie 1924, în localitatea Lubwa Mission din fosta colonie britanică Rhodesia de Nord. După terminarea studiilor, revine în satul natal ca profesor și, la scurt timp, intră în viața politică.

Activitatea sa pusă în slujba caucerii independenței țării îl impune pe primul plan al vieții politice, fiind ales secretar al Congresului Național African (A.N.C.) — pe atunci principalul partid politic din Rhodesia de Nord — iar în anul 1953 devine secretar general al acestei organizații politice.

Anul 1958 a constituit un moment important al luptei forțelor care militau pentru eliberare națională: în octombrie, Kenneth David Kaunda întemeiază partidul Congresul Național African din Zambia, partid interzis la pînă timp de autoritățile coloniale. Dr. Kenneth Kaunda, președintele partidului, este arestat și deportat; condamnat la închisoare pentru activitatea sa politică, pentru lupta sa consecventă împotriva regimului colonial, dr. Kenneth Kaunda este eliberat după cîteva luni, în urma puterii mișcări de protest a forțelor progresiste.

În ianuarie 1960, sub președinția lui Kenneth Kaunda, la ființă Partidul Independenței Naționale (U.N.I.P.). Exponent al năzuințelor de libertate și independență națională de progres social, ale poporului, partidul al cărui lider este Kenneth Kaunda câștigă adevinutele masele largi populare, obținînd alături de Congresul Național African, majoritatea în

Consiliul Legislativ al teritoriului, în urma primelor alegeri generale.

La 1 ianuarie 1964, administrația Africii Centrale, din care făcea parte și Rhodesia de Nord, este desființată, iar acest teritoriu obține auto-administrare interioară; în urma alegerilor generale, Partidul Unit al Independenței Naționale obține o majoritate zdrobitoare, Kenneth Kaunda devenind primul ministru al Rhodesiei de Nord.

La 24 octombrie 1964 se proclamă independența deplină a țării, sub denumirea de Zambia, iar președinte al noului stat independent este ales dr. Kenneth David Kaunda. Domnia sa deține în prezent, în afara înaltei ma-

gistraturii, și portofoliile afacerilor externe și minelor.

Paralel cu activitatea politică, dr. Kaunda a desfășurat o amplă activitate publicistică, fiind autor al mai multor lucrări de prestigiu.

Aflat în fruntea statului zambian, dr. Kenneth David Kaunda promovează o politică de consolidare a independenței naționale, de dezvoltare economică bazată pe valorificarea potențialului material și uman al țării. O transpunere în viață a acestei politici o constituie seria de măsuri inițiate de K. Kaunda, de naționalizare a companiilor străine, prin-

(Continuare în pag. a 5-a)

ANCHETA INTERNATIONALA

ÎN ÎNVĂȚĂMÎNTUL ÎN SOCIETATEA CONTEMPORANĂ

„Există, Horatio, mai multe lucruri în cer și pe pământ decît cuprinde mintea ome-nească”, medita Hamlet. Proportia între cunoaștere și ignoranță nu s-a schimbat de la Shakespeare, încoace. Dar cantitatea a „ceea ce se știe” astăzi este cu evidență incomparabil mai mare. Fluxul de cunoaș-tere este enorm. La aceasta se adaugă pro-blema importantă astăzi a integrării cît mai

depline a învățămîntului în societatea con-temporană. Ce anume, să se învețe, cît și mai ales cum, de cînd și cît timp — sînt întrebări la care trebuie să răspundă cei ce pregătesc și formează tinerele generații pentru ca acestea să știe să gîndească și să acționeze optim la sarcinile pretinse de o societate de înalt progres. Acestea de fapt sînt și întrebările la care ne răspund :

Prof. ROBERT MALLET, rector al Universității din Paris

Prof. EVGHENII I. BICENKOV, prorector al Universității din Novosibirsk

Prof. ANDRE LOUIS JAUMOTTE, rector al Universității din Bruxelles

Prof. MIECZYSLAW KLIMASZEWSKI, rector al Universității din Cracovia

Prof. JEAN RUDHARDT, prorector al Universității din Geneva

Prof. ION CREANGĂ, rector al Universității „Al. I. Cuza” din Iași

Care este raportul dintre învățămîntul modern și cel tradițional? Revoluționarea învățămîntului înseamnă înlăturarea a tot ceea ce cuprinde învățămîntul tradițional?

ROBERT MALLET — Nimic din ceea ce este modern nu trebuie să ne oblige a renunța la ceea ce s-a acumulat. Un arbore nu poate trăi fără rădăcini. Și se poate, păstrînd aceleași rădăcini, să determinăm creșterea unor noi ramuri, formarea unei noi vegetații. Natura care se impusese nu și-a pierdut nici o clipă seva care continuă să se transmită mai departe. Omul nu poate face altfel. O revoluție este un mod mai rapid de a progresa, fără însă a opera rupturi. Doar anarhia operează rupturi. Învățămîntul modern trebuie să țină seama de experiența tradițională pentru a conserva ceea ce trebuie păstrat și a suprima ceea ce nu mai satisface. Cînd am făcut reforma învățămîntului în Franța, nu am operat rupturi. Am încercat să renovăm, adică să transformăm și să inovăm, adică să creăm. Este, s-ar putea spune, o altă formă de viață. Există în învățămînt, adesea, o tendință de a adăuga mereu, și mult mai puțin a scădea, căci este cu mult mai greu să renunți decît să adăuiești. Or, revoluția înseamnă a îndrăzni să suprimi o serie de lucruri devenite inutile, care încalcă inutil.

C. M. — Sînteți unul dintre primii în Franța care ați pledat pentru modernizarea învățămîntului. Sînteți unul dintre principalii „părinți” ai legii de orientare profesională. Dar, după cîte știu, sînteți latinist. Cum ați împăcat această formație tradițională și probabil, sentimentală cu noua dvs. concepție?

R. MALLET — Da, citesc în latină aproape așa cum citesc în franceză, dar aceasta nu m-a împiedicat să susțin cu tărie că umanismul modern înseamnă tehnică, limbile vii, informatică... Acestea trebuie introduse în liceu. E drept, la noi era răspîndită ideea că pentru a vorbi bine franceza trebuie să cunoști latina. E fals. Cunoșc scriitorii francezi excelenți, care practic au o limbă frumoasă deși... n-au știut nicodată latina. Nu trebuie să se confunde umanismul cu științele umaniste. Cred că se abuzează de acest cuvînt „umanism”. În trecut era altceva. Umanismul modern trebuie să fie un om de formație interdisciplinară. Trebuie să știe să semneze un fel de a fi și nu un fel de a cunoaște.

MIECZYSLAW KLIMASZEWSKI — Nu se poate face o legătură între învățămîntul tradițional și cel modern. Nici formele vechi și nici conținutul vechi nu mai corespund. Trebuie să aplicăm metode noi, un învățămînt nou. În schimb, vorbim despre învățămîntul tradițional în istoria diferitelor științe.

C. M. — Specialitatea dvs. este geografică. Se poate vorbi astăzi de o schimbare atât de radicală a acestei științe?

— Geografia nu e doar o știință de informație asupra lumii. Este cercetarea relațiilor dintre om și mediu geografic, cercetarea elementelor mediului din punct de vedere al foloaselor pe care le poate trage omul. Trebuie să vedeți aci nu o știință eclectică ci de mare importanță practică. Sarcina geografilor astăzi e ca, împreună cu biologii, cu geologii, cu specialiștii în știința solului, cu economiștii să cerceteze mediul, să aprecieze în ce măsură și în ce mod a fost transformat, să cunoască ce este amenințat sau deja pu-

lulat, distrus și cum poate fi ocrotit. Să nu uităm că omul poate trăi fără fier, fără o seamă de mașini dar fără aer sau fără apă, nu. De aci derurge importanța problemei poluării care se discută astăzi la nivel mondial. Ca să vă dați seama de noutatea problemelor în geografie am să vă dau două exemple. Astăzi, în Polonia, se realizează hărți așa numite zoologice. Este vorba de o știință nouă. Se determină terenurile ce pot fi amenințate de poluare. La universitate se predă o materie cu caracter general pentru toate științele naturii. Este cursul de „apărare a naturii”. Aceste cursuri sînt organizate pe lângă Institutul Agronomic din Cracovia pentru anii IV și V și la ele participă și studenții Politehnicii. Nu, pentru aceștia din urmă nu este un curs obligatoriu, ceea ce nu împiedică însă ca „Apărarea naturii” să se bucure și de prezența și de interesul lor. Și nu știu cum să subliniez mai mult marea importanță, actualitatea acestei probleme.

EVGHENII I. BICENKOV — Desigur, există multe preluări din învățămîntul tradițional, dar un învățămînt este numit modern în măsura în care el corespunde epocii sale, respectiv, epocii noastre. Dacă s-ar păstra totul din învățămîntul tradițional, ar fi o catastrofă. În concluzie, trebuie să existe o atentă proporție între tradiție și modern.

Universitatea trebuie să tindă spre a da o formație multilaterală sau ea trebuie astăzi să formeze specialiști într-un domeniu sau altul?

ROBERT MALLET — În esență trebuie să-i învățăm pe tineri nu atît tehnica lucrurilor cît tehnica Spiritului, a ceea ce literar mare. Dar pentru că este vorba de rolul universității, aș vrea să spun că o universitate care ar fi un scop în sine, este aristocratică. Or universitatea este un mijloc, nu o aristocrație. A avea demnitatea funcției și modestia persoanei, acesta este „universitarul”.

A. L. JAUMOTTE — Universitatea tradițională era creatoare de valori de cultură. Astăzi, în această cotitură a civilizației, ea trebuie să parvina a stabili o simbioză între societate, civilizația industrială și dezvoltarea culturală. Nu este vorba de a adăuga pur și simplu cultură și tehnică, ci de a le topi într-o nouă concepție.

E. I. BICENKOV — Știința pătrunde astăzi pretutindeni. În învățămînt, în metodele de învățămînt, în economie, în limbă, în toate sferele de producție materială. Și este minunat faptul că utilizarea metodelor științifice ne conduce la rezultate excepționale. Aceste rezultate măresc productivitatea muncii și oferă bunuri suplimentare materiale. M-ați întrebare, despre cele mai importante rezultate obținute astăzi în știință, la noi, cele mai spectaculoase. Îmi este foarte greu să răspund pentru că sînt foarte multe asemenea rezul-

ION CREANGĂ — Nu există frontieră între învățămîntul tradițional și învățămîntul modern. Nu se poate renunța complet la primul în favoarea ultimului. Ele sînt împletite. De la unul la altul, se trece printr-o conexiune. Ca în geometrie. De fapt, trebuie să vorbim nu de o conexiune ci de conexiuni. Rupturi nu sînt posibile. Și aceasta nu se va întîmpla niciodată. Trebuie să ne gîndim că învățămîntul modern își are rădăcini, un fundament în vechiul învățămînt, în vechea știință.

JEAN RUDHARDT — Trebuie găsite căile de acomodare cele mai bune. De altfel, și învățămîntul tradițional evoluează, se transformă. Există însă un risc în dorința de a fi modern, căci nimic nu este mai schimbător decît ceea ce este modern. Prin definiție. Este prin urmare nevoie a aprecia exact exigențele timpului său și a le pune în acord cu ceea ce s-a acumulat în trecut, avînd posibilitatea de a pune probleme de perspectivă. Dar aceasta se rezolvă de la caz la caz și, uneori, de la un an la altul. Nici o soluție nu este definitivă. O astfel de soluție ar risca să paralizaze imaginația, facultatea de invenție sub povara instituțiilor, a structurilor.

ANDRE LOUIS JAUMOTTE — În vreme ce tehnicile se schimbă, bazele rămîi relativ stabile. Iată de ce cred că universitatea trebuie să ofere în primul rînd o cultură generală științifică foarte aprofundată pentru toate ramurile fundamentale. Fiecare inginer care are o asemenea formație de bază poate reconstrui singur, în mod continuu, cunoștințele care îi sînt necesare. Sigur, în ultimii ani, chiar pentru aceste baze fundamentale s-a operat o transformare. Chiar și aci există mari noutăți. Fizica solidului, de exemplu — cu aplicațiile sale — tranzistorii etc. — în urmă de 20 de ani, nici nu făcea parte din învățămîntul universitar. Astăzi nu numai că trebuie să facă parte, dar chiar într-un mod aprofundat.

tate. Ar trebui să aleg, dar ce mai înții? Și apoi sînt probleme de mare specializare, înoc pentru specialiștii ar fi greu de înțeles. Aș lua însă un exemplu la întîmplare și ușor de explicat, și care ar fi o imagine a noului. Avem o foarte mare institut academic de cataliză. Este vorba de crearea unor procese chimice noi. Înainte, aceste procese se făceau experimental, în instalații de laborator, în eprubete. Acum, procesul chimic nou se poate calcula la un calculator electronic. Așa dar nu mai e nevoie să se facă experiențe multiple. Nu mai trebuie să se cheltuiască mulți bani pentru instalații. Prin utilizarea calculatoarelor, obții rezultate exacte. Și acest lucru este foarte important. Exemple de acest fel se pot da numeroase din tot atît de numeroase domenii ale științei. Acesta este semnul epocii noastre. Or, tocmai pentru a corespunde epocii, și cu aceasta vă răspund implicit la întrebarea de acum, diferite grupe de studenți din universitatea noastră sînt îndreptate spre acest institut în care, după studii fundamentale, timp de doi ani, dobîndesc practică, îndeplinind o activitate științifică și pregătindu-și astfel viitoarea lor activitate științifică. Cred că aceasta ar putea constitui un exemplu care să poată să creeze un schimb util în știință și în predarea din învățămîntul superior.

ION CREANGĂ — Și aici trebuie să vorbim nu de un rol, ci de multiplele roluri pe care le are universitatea. Ideile mari din ultimul mileniu au izvorit din universități. Ideile de progres, împingerea înainte a tehnicii, au fost frîmțate inițial în universități. Cum putem face față fluxului uriaș de cunoaș-tere? Printr-o atentă revizuire a programelor analitice — cu condiția ca acei care fac aceste programe analitice să fie la curent cu lumea științifică contemporană, cu descoperirile tehnice și științifice, să poată face o operație de selecție și optimizare, pentru a alege într-adevăr ce este important și dominant, ceea ce va rămîne și să știe ce se pierde, ce este de moment și ține de modă ca să păstreze ce este esențial, durabil. Așa dar, tineretul trebuie să învețe lucrurile esențiale, să i se dea metode de cercetare pentru a descoperi el singur adevărul. Nu trebuie să i se dea date și fapte de mnemotehnică. De memorie.

JEAN RUDHARDT — Rolul universității este în primul rînd să formeze spiritul științific, să ofere metodele și cunoașterea de bază, cunoștințe fundamentale. Depinde apoi de fiecare în parte de a-și completa, de a-și îmbogăți cunoștințele. Rolul universității e de a-l determina pe tînr să și pună întrebări asupra lui însuși și asupra societății în care intră. Abia în etapa doua de studii superioare se formează adevăratul cercetător și specialistul de înaltă calificare. Cercetarea științifică pe care studentul o face în universitate are importanță pentru formarea sa, cercetarea cu adevărat științifică însă se

Care sînt opiniile dvs., cu privire la problema educației permanente?

ROBERT MALLET — Învățămîntul este permanent. Începe de la leagăn și se termină la moarte. Și este foarte important pentru adulți. Este foarte important începutul. Și aș dori să mă opresc asupra unei experiențe de învățămînt și educație care constituie o reușită a Franței. Mă refer la cum se face aceasta, în primii ani, la grădinițe — „les maternelles” și în școlile primare, cele sătești. În principiu, copiii sînt preluați aci de la vîrsta de doi ani. În majoritate însă, copiii intră la școli la trei ani. Sînt școli excelente, pro-bune, de aceea și mult prea scumpe. Le-aș dori mai puțin perfecte și mai lefline. Aici încep să învețe limbile vii. Acestea sînt trei: matematica — limba spiritului, limba țării, și limba internațională. În aceste școli se dă o libertate totală copilului. Profesorul spune o poveste apoi se împart ustensilele necesare ca ei să povestească în imagini ce-au ascultat. Și se pot vedea imediat care sînt spiritele sintetice și cele analitice. Cel ce nu vrea să deseneze nu e pedepsit. Nicodată nu e nimeni pedepsit. I se cere doar să nu-i tulbure pe ceilalți. 99% ascultă, 5% sînt inadaptați. Interesant este însă că copilul nu vrea să se ție în afara grupului. Încet, singur, se va integra. Din această școală de libertate totală se trece la școala propriu-zisă, cu obligativitate, cu ore exacte, etc. Era nevoie de o tranziție și am introdus așa numiții „trei timpi”. Unul cuprinde disciplinele teoretice — franceza, aritmetica, al doilea disciplinele de ascultare a spiritului — istoria, geografia, botanica, materi care se fac însă într-o modalitate vie, practică, nu ca pînă acum doar teoretic. Al treilea timp e cel fizic: sportul. Deci, un timp al spiritului, unul genetic (exerciții fizice) și altul de aplicații. De ce m-am referit la această parte din educația permanentă? Pentru că aceasta este baza umanismului modern. Da, trebuie, să înveți a calcula cu cifre și a calcula cu cuvinte. Se fac jocuri care îi amuză foarte mult pe copii, dar prin intermediul lor li se face, fără măcar ca ei să bage de seamă, o solidă educație. Într-un joc cu cerul, de pildă, învață și legile circulației și legile de conviețuire socială și de respect reciproc...

MIECZYSLAW KLIMASZEWSKI — Știința se dezvoltă deosebit de repede. Mai ales fizica, biologia, chimia... La fiecare cincizeci ani au loc salturi uriașe. Se pun și se rezolvă probleme noi, se aplică metode noi, se introduc mereu o nouă aparatură. Este firesc să existe necesitatea pentru absolvenții universității să aia cunoștință de aceste noi realizări.

E. I. BICENKOV — Să ne referim la învățămîntul permanent. Astăzi se produc foarte multe schimbări în știință și în consecință în industrie. De aceea e nevoie să pregătești în așa fel specialiștii, pentru ca atunci cînd se ieseve necesitatea, ei să-și poată schimba specialitatea. Cred că aceasta este exact ceea ce trebuie înțeles prin învățămînt permanent. Consider că Universitatea trebuie să dea prima experiență, iar mai departe, omul pornește să învețe singur, independent. E garanția succesului. Nu poți o viață întreagă să porți omul de mîna!

E. I. BICENKOV — Cooperarea internațională este necesară omenirii pentru ca omenirea să poată exista. În universitate sînt astăzi concentrate forțe mari de oameni de știință și foarte mulți tineri. Și, ca orice școală, în genere, universitatea activează în vederea viitorului. Dacă tinerii vor fi educați în spiritul acestei colaborări internaționale, cred că aceasta va influența întărirea colaborării în genere, în sens larg, spre binele majorității oamenilor de pe pămînt.

ION CREANGĂ — Cînd se desparte cercetarea științifică de activitatea de

face după aceea, cînd este pe deplin format. Am văzut că la dv. sînt facultăți pentru științele interdisciplinare. În Elveția pentru acestea s-au creat instituții între universități. Considerăm că nu se pot face studii interdisciplinare înainte de a cunoaște bine disciplinele de bază.

C. M. — Sînteți specialist în papirologie, dar știu că prima facultate pe care ați urmat-o a fost de matematică. V-au folosit studiile de matematică în problemele care au devenit ulterior specialitatea dv.?

— Mărturisesc că am uitat tot ce-am învățat la matematică. E și mult de atunci. Dar dacă mă gîndesc... Am avut de curînd nevoie să studiez, să analizez limba greacă veche cu ajutorul unui ordinator. Și, da, cred că matematicile făcute m-au ajutat în sensul că am știut să pun mai bine problema ordinatorului. Cred că astăzi e foarte important ca un lingvist, un chimist, un statistician, etc. să știe matematică chiar dacă apelează la un matematician — și trebuie să apeleze la el — pentru a înțelege și ceea ce știința lui pretinde de la matematică și pentru a-l înțelege pe interlocutorul său, matematicianul.

ANDRE LOUIS JAUMOTTE — Da, universitatea trebuie să tindă a da o cultură generală, o formație de bază, apropiind-o de specialitate și o formație mai mult sau mai puțin specializată, suficientă pentru a fi de utilitate societății. Nu o specializare îngustă pe tehnică.

ION CREANGĂ — Problemele educației permanente se pun astăzi cînd trăim sub așa numita explozie a științei și tehnicii, cu pregnanță. De fapt, ele s-au pus întotdeauna. Oamenii trăiesc în societate și trebuie să aibă relații de cooperare, să nu dăuneze societății, ci s-o sprijine. Dar dacă, în toate timpurile, s-ar putea vorbi de educație permanentă, aceasta nu era pusă explicit ci implicit. Oamenii nu-și dădeau seama de aceasta. O făceau prin intuiție, în vreme ce, astăzi, ea se face în mod rațional. Și trebuie să sorjînim această educație, această permanentă informare care începe de la naștere și se încheie la moarte. Ca atare, chiar atunci cînd tînrul își obține diploma universitară, el are nevoie să fie îndrumat mai departe, într-o societate în continuă și rapidă transformare. Această informare permanentă se face cel mai bine prin

Care este rolul Universității în problema cooperării internaționale?

ROBERT MALLET — Trebuie să cău-tăm și să vedem ceea ce ne unește nu ceea ce ne desparte. Noi, universitarii avem multe puncte comune, un ideal comun și putem contribui mult pentru ca acest ideal să se realizeze: pacea și progresul în lume.

M. KLIMASZEWSKI — Universitatea are posibilități foarte mari în ce privește cooperarea internațională. Universitatea Jagellonă din Cracovia întreține legături cu 12 universități europene și cu una din S.U.A. Această colaborare se exprimă și prin schimburi de cadre didactice. În cadrul acestora, vin anual 50 de oaspeți dar vin și în afara acestui cadru, probă că în total sînt 800 de cadre universitare (și n-am scotit aci schimburile de studenți) care vin să țină cursuri, seminarii, să discute, interesează și cunoască metode, probleme. Adesea această colaborare se soldează cu rezolvarea în comun a unor probleme științifice. Oaspeții au, totodată, prilejul să cunoască Cracovia, regiunea Cracoviei, cultura polonă, istoria țării noastre. Se creează astfel legături mult mai strîns, nu a rareori prietenii, și aceasta este un lucru foarte important.

E. I. BICENKOV — Cooperarea internațională este necesară omenirii pentru ca omenirea să poată exista. În universitate sînt astăzi concentrate forțe mari de oameni de știință și foarte mulți tineri. Și, ca orice școală, în genere, universitatea activează în vederea viitorului. Dacă tinerii vor fi educați în spiritul acestei colaborări internaționale, cred că aceasta va influența întărirea colaborării în genere, în sens larg, spre binele majorității oamenilor de pe pămînt.

ION CREANGĂ — Cînd se desparte cercetarea științifică de activitatea de

cursurile post-universitare, printr-o grijă organizată, științific organizată. Acest lucru va contribui la stabilirea unei relații cît mai bune între industrie și societate și, cu cît mai bune, cu atît mai profitabile pentru toți.

JEAN RUDHARDT — Problema — una dintre cele mai grele și de mai mare importanță în educarea tinerelor generații este posibilitatea de a avea profesori buni, bine formați. Educația permanentă începe, după părerea sociolo-gilor, de la șase ani, sau chiar din leagăn. Să nu uităm că paralel cu profesorii trebuie să avem părinți „bine informați”. În Elveția există foarte multe școli pentru părinți. Nu credeți însă că această frenzie de a avea o diplomă universitară, neapărat, este un fel de mistică? Poate cuvîntul nu este chiar propriu. Să spunem mai degrabă că e un miraj, o iluzie pe care oamenii o au astăzi. Fetisizează diploma universitară, crezînd că doar astfel sînt demni de respect. Pot să vă dau exemple concrete, fosti colegi ai mei de liceu, care n-au urmat cursuri universitare și totuși ocupă funcții demne de tot respectul. Nimeni nu i-a împiedicat și nimic nu împiedică pe nimeni ca, fără a urma o facultate, să-și formeze o solidă și frumoasă cultură. Ceea ce mi se pare important este ca tînrul să fie orientat spre acea profesiune, meserie, loc de muncă unde caracterul, aptitudinile sale să poată fi cît mai deplin valorificate, utilizate. Orientarea profesională trebuie să împlinească o funcție corelativă.

ROBERT MALLET — În ce privește legea de orientare profesională, aceasta nu are cum să micșoreze volumul celor ce se îndreaptă spre universități. O bună orientare înseamnă evident a orienta mai bine. În Franța există acum consilieri de orientare profesională. Copiii sînt urmăriți începînd din grădinițe și tot timpul de-a lungul studiilor. Sînt urmărite atitudinile, aptitudinile, spiritul analitic sau sintetic, etc. Părinții sînt interesați să-i consulte pe acești consilieri.

A. L. JAUMOTTE — În ce privește educația permanentă este evident că universitatea trebuie să joace un rol și dincolo de terminarea studiilor, prin cicluri destinate celor care sînt deja posesori ai unor diplome. Este noua datorie ce-i revine universității în fața evoluției actuale a tehnicii. Dar este necesar ca universitățile să se situeze în raport cu educația permanentă, nu să încerce să le acopere complet. Să mă explic. Pentru ingineri, de exemplu, este important ca ei să colaboreze cu societățile de ingineri, cu industriile care sînt mai capabile să fie „la zi” cu tehnica actuală. Universitatea are rolul în formarea permanentă dar mai mult pentru ceea ce este fundamental decît pentru tehnicile înșeși.

instruire, de educare, nu e bine. Aceste două activități sînt foarte strîns împletite. O „despletire”, o ruptură între aceste activități este dăunătoare pentru fiecare dintre ele. Mai concret, nu cred că poate fi un bun cadru didactic universitar, dacă acesta nu face și cercetare științifică. Și cel ce face cercetare științifică dar nu se gîndește și la metodele de a transmite cercetarea sa și metodele de cercetare, devine un izolat de societate, închis în turnul său de fildeș. Repercușii negative vor putea fi observate și într-o parte și în alta. Așa dar este nevoie să vorbim de aceste activități împreună. Și împreună se pun și problemele de cooperare internațională. Orice cadru universitar care pleacă în schimb de informare într-o altă țară, va trebui să vadă amîndouă laturile și să aducă, revenind în țară, o experiență îmbogățită de la universitatea la care s-a dus, atît pe latura pedagogică cît și pe latura științifică. Și totodată, să arate la universitatea la care se duce, experiența noastră.

JEAN RUDHARDT — Științele sînt internaționale. Universitățile au un rol complex: deschid posibilități de înțelegere între colegi de universități și științe. O universitate închisă încetează de a mai fi universitate. Colaborări există pe plan internațional. Mi-aș îngădui însă să pun o problemă. O pun doar. Nu am rezolvarea ei. În fața uriașei revoluții tehnice și științifice, astăzi, se știe că nici specialiștii între ei nu pot găsi un limbaj comun. (Marea diversificare a științei, domenii înguste, aprofundate...). Or, cred că trebuie căutată soluția pentru a se găsi acest limbaj comun, în afara specialităților.

Anchoră realizată de
CATINCA MUSCAN

PNOM PENH. Agențiile de presă relatează că operațiunile militare pe teritoriul cambodgian continuă să se desfășoare pe un front cu o lungime de aproximativ 400 de kilometre, forțele de intervenție americană-saigoneze înaintând în interiorul țării. Comandantul trupelor S.U.A. de la Saigon a anunțat că alți 2.500 de militari americani de infanterie au pătruns simțând în Cambodgia, deschizând un al șaptelea front într-o regiune situată la 145 km nord-vest de Saigon.

Vineri seara, din ordinul ministrului de război al regimului saigonez a părăsit în Cambodgia o flotilă cuprinzând 60 vedete de debarcare și vedete rapide sud-vietnameze, care înaintază, sub protecția aviației și elicopterelor, pe fluviul Mekong, încercând să forțeze punctele de rezistență ale patrioților, pentru a ajunge la Pnom Penh.

Ultimile știri transmise de agenția France Presse scot în evidență că riposta forțelor de rezistență patriotică devine tot mai hotărâtă, în special în regiunile situate la nord de „Ciocul de papagal” și în provinciile Mondokiri și Rat-

tanakiri. Frontul Național Unit al Cambodgiei anunță, că acțiunile forțelor de rezistență — ale căror rinduri sînt din ce în ce mai numeroase — au provocat mari pierderi trupelor agresoare. Astfel, în decurs de o lună, au fost scoși din luptă 10.000 de inamici, au fost capturate 3.000 de arme și 100 tone de muniții.

IN SECTORUL NORDIC AL VIETNAMULUI DE SUD unitățile Frontului Național de Eliberare continuă o puternică ofensivă, concentrându-și atacurile împotriva bazei militare americane de la Da Nang, care a fost, în repete rânduri, bombardată cu rachete, ca și cartierul general al diviziilor americane de la Phuoc Vinh.

SUCCESUL REPUTAT DE FORȚELE ARMATE ALE FRONTULUI PATRIOTIC LOTIAN — care au ajuns la 30 kilometri de Luang, Prabang, capitala regală a Laosului, au determinat guvernul de la Vientiane să hotărască evacuarea orașului Saravang, un purtător de cuvînt militar recunoscînd că armata guvernamentală nu este capabilă să opună rezistență atacurilor patrioților.

PARIS 9 (Agerpres). — Într-un interviu televizat, ministrul francez al afacerilor externe, Maurice Schumann, a abordat o serie de probleme ale situației internaționale. Referindu-se la evenimentele din Indochina, ministrul francez a reafirmat poziția guvernului său, pronunțîndu-se pentru o soluție politică a conflictului, o rezolvare militară a acestora fiind, potrivit părerii sale, exclusă. El a precizat totodată că negocierii în acest scop nu ar putea fi angajate decît după ce Statele Unite vor anunța că trupele străine care operează în Vietnam vor fi retrase „într-un termen convenabil și determinat”. În legătură cu evenimentele din Cambodgia, M. Schumann a subliniat că Franța a sîstat orice livrare de arme în această țară.

Printre inscripțiile purtate de participanții la o mare demonstrație desfășurată recent în orașul vest-german München, capitala Bavariei, au figurat la loc de frunte lozinci în favoarea recunoașterii realităților europene, a R. D. Germane. Pe o altă pancartă purtată de demonstrații se poate citi — în imaginea de mai sus: „Cei ce doresc războiul sînt dușmanii noștri”

● **LA NOVI SAD** — R.S.F. Iugoslavia — s-a deschis cel de-al 37-lea Tîrg agricol internațional. La ediția din acest an a tirgului participă cca 1.400 de reprezentanți ai unor întreprinderi și organizații de muncă din agricultură din 23 de țări.

● **LA PALATUL DESCOVERILOR DIN PARIS** a avut loc ceremonia anuală de remitere a medaliei de aur, oferite de Societatea pentru încurajarea științelor și invențiilor care sînt de mare valoare științifică și inventivă. Profesorul Pierre Tardî, președinte al Academiei de Științe a Franței, a fost înmănat medalia de aur, argint și bronz mai multor savanți și inventatori francezi și străini. Profesorul universitar Miron Nicolescu, președintele Academiei Republicii Socialiste România,

● **SECRETARUL DE STAT** al S.U.A., William Rogers, va întreprinde în zilele de 26 și 27 mai o vizită oficială la Madrid, pentru a perfectă acordurile privind prelun-

BUDAPESTA 9 — Corespondentul Agerpres, Alexandru Pintea, transmite: La adunarea festivă consacrată celei de-a 25-a aniversări a victoriei asupra fascismului, care a avut loc la Budapesta, au luat parte conducătorii de partid și de stat ai R. P. Ungare, reprezentanți ai forțelor armate, ai oamenilor muncii din capitală, veterani ai luptelor pentru eliberarea Ungariei. Despre însemnătatea istorică a victoriei asupra fascismului a vorbit cu acest prilej, Gáspár Sándor, membru al Biroului Politic al C.C. al P.M.S.U., secretar general al Consiliului Central al Sindicatelor Ungare.

SOFIA 9 (Agerpres). — Cu prilejul aniversării a 25 de ani de la victoria asupra fascismului, la Sofia a avut loc o adunare festivă. Au participat

MOSCOVA 9 (Agerpres). — O delegație de reprezentanți ai cercurilor de afaceri franceze, condusă de Paul Huvelin, președintele Consiliului Național al Patronatului francez, a făcut o vizită în Uniunea Sovietică, pentru a discuta posibilitățile de dezvoltare a relațiilor comerciale franco-sovietice. Delegația a avut convorbiri cu Vladimir Kirilin, președintele Comitetului pentru Știință și Tehnică, cu alte persoane oficiale și specialiști sovietici. Conducătorul delegației a fost primit de Alexei Kosighin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., cu care a avut un schimb de vederi în legătură cu extinderea colaborării economice și tehnico-științifice dintre cele două țări.

Într-o conferință de presă, conducătorul delegației franceze, Paul Huvelin, și-a exprimat satisfacția în legătură cu stadiul actual al colaborării franco-sovietice în domeniul comercial. Huvelin a adăugat că specialiștii sovietici și francezi co-

DUBLIN 9 (Agerpres). — Primul ministru al Republicii Irlanda, Jack Lynch, a procedat vineri la o amplă remaniere a guvernului său, în urma demisiei ministrului finanțelor, Charles Haughey, și a ministrului agriculturii, Neil Blaney. Cei doi miniștri au părăsit guvernul la cererea premierului, care i-a învinuit de a fi participat la o operațiune de trafic de armament în vederea unei intervenții armate în Irlanda de nord.

Au fost numiți noul titulari ai portofoliilor rămase vacante, atât ca urmare a demisiei celor doi miniștri, cît și a părăsirii cabinetului de către alți doi membri în semn de protest față de învinuirile adresate colegilor lor. De asemenea, s-a procedat și la unele schimbări de portofolii între vechii membri ai cabinetului.

girea termenului menținerii bazelor americane de pe teritoriul Spaniei.

● **UN TRIBUNAL DIN ESSEN** (R. F. a Germaniei) a pronunțat sentința de condamnare la închisoare împotriva a doi foști militari nazisți care, în timpul celui de-al doilea război mondial, au participat la asasinarea a numeroase persoane civile deținute în lagărul de concentrare „Dora Mittelbau” din Harz. Aceștia sînt Erwin Busta, care a fost condamnat la 8 ani și jumătate închisoare, și Ernest Sander, care a primit 7 ani și jumătate.

● **NATURA DEZLĂNTU-ITĂ** a năpustit, vineri, asu-

● **UN NUMĂR DE 24 DE ȚĂRI** se află pe lista „celor mai puțin dezvoltate state” din lume față de care „comunitatea internațională are o obligație specială să sprijine eforturile proprii în vederea ridicării nivelului de trai al populației lor” — se arată într-un raport difuzat la O.N.U. de un grup de lucru al Comitetului de planificare a progresului economic în al doilea „Deceniu al dezvoltării”. Dintre aceste țări, 19 se găsesc pe continentul african, 4 în Asia și una (Haïti) în emisfera occidentală. Comitetul a precizat că în țările respective produsul național brut pe cap de locuitor a fost în 1968 mai mic de 100 dolari, știutorii de carte compun mai puțin de 20 la sută din populație, iar producția manufacturată reprezintă sub 10 la sută din producția națională.

pra capitalile portugheze șu-vaele de apă ale unei ploii torențiale, însoțite de o furtună de mare intensitate. Străzile situate în partea de jos a Lisabonei au fost inundate. În aceeași zi, circulația pe numeroase străzi din cartierelor marginase ale orașului a fost complet blocată din cauza unei cete dense.

● **SOCIETATEA „GENERAL MOTORS”** a anunțat că, în urma încetării ritmului producției și vânzării de automobile, pînă la mijlocul lunii iunie se va proceda la o nouă reducere a numărului muncitorilor angajați. De la începutul anului, „General Motors” a concediat deja 13.500 de muncitori.

NEW YORK 9 (Agerpres). — Secretarul general al O.N.U., U Thant, a făcut un apel către statele membre cerîndu-le să sprijine organizarea, între 9 și 18 iulie la sediul Națiunilor Unite din New York, a „Adunării mondiale a tineretului”. În afara unor cereri de finanțare a acestei acțiuni prin contribuții voluntare, el a recomandat ca guvernele statelor membre ale O.N.U. și ale altor state să întreprindă demersuri pe lingă diverse so-

LONDRA 9 (Agerpres). — Richard Crossman, ministrul sănătății și securității sociale al Marii Britanii, a anunțat vineri seara la Nottingham că conducerea Partidului laburist britanic se va reuni la 9 și 10 mai în ședințe secrete pentru a discuta fixarea datei alegerilor generale. După succesul reportat de laburisti în alegerile municipale din Anglia și Tara Galilor, posibilitatea dizolvării Camerei Comunelor și organizarea unor alegeri generale anticipate a

HAVANA 9. — Corespondentul Agerpres, Victor Stamat, transmite: În cadrul campaniei de recoltare și prelucrare a trestiei de zahăr „Zafra celor zece milioane”, în Cuba a fost produs cel de-al șaptelea milion de tone de zahăr. O asemenea producție a mai fost obținută o singură dată în Cuba, în anul 1952, reprezentînd însă rodul muncii unui întreg sezon. Producerea celui de-al optulea milion de tone, din cele zece planificate pînă la încheierea, în luna iulie, a sezonului din acest an, începe în condițiile dificile ale ploilor tropicale de primăvară și toți cei antrenați în marea campanie

ANKARA 9 (Agerpres). — La İzmir au luat sfîrșit lucrările conferinței tripartite la nivel înalt turco-irano-pakistaneze. În comunicatul comun dat publicității cu acest prilej se arată că șefii celor trei state au discutat o serie de probleme internaționale, precum și unele chestiuni politice și economice de interes reciproc.

Pe planul cooperării tripartite, cei trei șefi de stat au convenit asupra necesității unui efort continuu pentru a

La Tidjikda, oraș situat în centrul Mauritaniei, a avut loc recent sesiunea Consiliului Național al Partidului Poporului Mauritan — creat în 1964 de Congresul de la Kaedi — în cadrul desfășurîndu-se sub conducerea lui Mokhtar Ould Daddah, președintele Mauritaniei și secretarul general al partidului.

O atenție deosebită a fost acordată în cursul dezbaterilor, problemelor dezvoltării economice și sociale a țării. Un accent special s-a pus pe necesitatea industrializării ei ca și pe îmbunătățirea și extinderea controlului de stat asupra activității companiilor străine care participă la exploatarea bogățiilor miniere, subliniindu-se în acest context, importanța consolidării independenței economice a Mauritaniei pentru progresul ei continuu. Orientarea în acest sens s-a reflectat în Planul quadrienal de dezvoltare a țării (1970—1973) adoptat în cursul sesiunii.

Vecină cu Algeria, Mali, Senegal și Rio de Oro, Republica Mauritania este o țară a cărei geografie, cultură și istorie, constituie un fel de trîsură de unire între Africa din Sudul Saharei și Maghrebul arab. Dobîndind și independența la 28 noiembrie 1960, Republica Mauritania dispune, de la 20 mai 1961, de o

- În Republica Dominicană situația se menține încordată
- După descoperirea complotului din Bolivia

SANTO DOMINGO 9 (Agerpres). — Situația din Republica Dominicană se menține încordată, noi incidente, soldate cu victime omenești, înregistrîndu-se la o săptămînă înaintea alegerilor prezidențiale. Vineri, la Santo Domingo a fost ucis un copil de șapte ani, iar un altul a fost grav rănit, după ce un grup de susținători ai Partidului reformist, de guvernămint a deschis focul asupra participanților la o manifestație împotriva președintelui Joaquín Balaguer. S-a anunțat, de asemenea, că un polițist a fost împuscat în împrejurări rămase deocamdată necunoscute. Incidentul s-a produs la puțin timp după

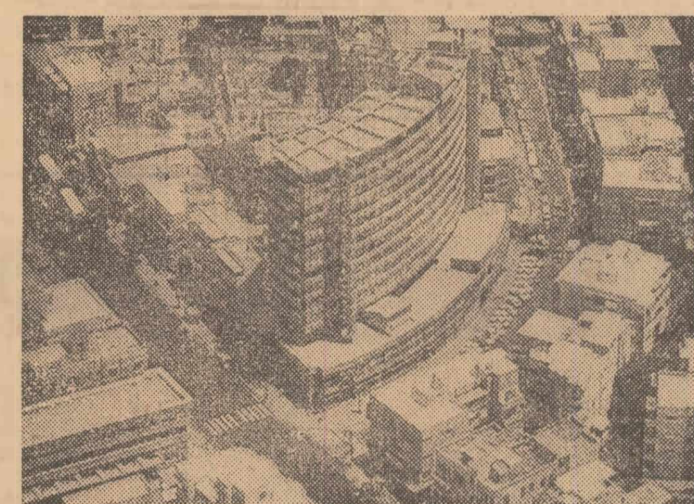
ce trei persoane fuseseră rănite, cînd agenți ai poliției au deschis focul asupra participanților la funeraliile unui student ucis miercuri.

LA PAZ 9 (Agerpres). — Autoritățile boliviene au anunțat că 10 din cei 15 frunțași ai partidului Mișcarea naționalistă revoluționară, care au fost arestați marți după descoperirea unui complot antigvernamental, au fost expulzați în Paraguay. După cum se știe, participanții la complot aveau legături cu fostul președinte bolivian, Víctor Paz Estenssoro, care trăiește în prezent în exil.

MONTEVIDEO 9 (Agerpres). — În capitala Uruguayului a luat sfîrșit conferința organizată de nouă țări latino-americane în problema limitei apelor teritoriale. În comunicatul conferinței cele nouă țări — Argentina, Brazilia, Chile, Ecuador, Nicaragua, Panama, Peru, Salvador și Uruguay — își declară dreptul de a fixa limita apelor teritoriale „în conformitate cu caracteristicile lor geografice și geologice” și de

a decide în problema folosirii resurselor naturale ale mării din zona de coastă într-o manieră care să contribuie la dezvoltarea lor economică. Agenția Associated Press menționează că, în legile naționale ale celor nouă țări, limita apelor teritoriale a fost stabilită deja la 200 mile, conferința de la Montevideo constituind un prim efort de a acționa în comun pentru apărarea acestei poziții.

BUDAPESTA — Corespondentul Agerpres, Al. Pintea, transmite: În curtea liceului Nicolae Bălcescu din orașul Gyula, liceu cu limba de predare română, a avut loc sim-bolizînd dimineața festivitatea dezvelirii bustului marelui revoluționar democrat Nicolae Bălcescu. Bustul a fost oferit de către liceul cu același nume din București cu prilejul împlinirii a 20 de ani de la

În imaginea de mai sus: Clădirea companiei aeriene israeliene El-Al din Tel Aviv

Corepondență din Alger de la C. Benga

La Tidjikda, oraș situat în centrul Mauritaniei, a avut loc recent sesiunea Consiliului Național al Partidului Poporului Mauritan — creat în 1964 de Congresul de la Kaedi — în cadrul desfășurîndu-se sub conducerea lui Mokhtar Ould Daddah, președintele Mauritaniei și secretarul general al partidului.

O atenție deosebită a fost acordată în cursul dezbaterilor, problemelor dezvoltării economice și sociale a țării. Un accent special s-a pus pe necesitatea industrializării ei ca și pe îmbunătățirea și extinderea controlului de stat asupra activității companiilor străine care participă la exploatarea bogățiilor miniere, subliniindu-se în acest context, importanța consolidării independenței economice a Mauritaniei pentru progresul ei continuu. Orientarea în acest sens s-a reflectat în Planul quadrienal de dezvoltare a țării (1970—1973) adoptat în cursul sesiunii.

Vecină cu Algeria, Mali, Senegal și Rio de Oro, Republica Mauritania este o țară a cărei geografie, cultură și istorie, constituie un fel de trîsură de unire între Africa din Sudul Saharei și Maghrebul arab. Dobîndind și independența la 28 noiembrie 1960, Republica Mauritania dispune, de la 20 mai 1961, de o

Constituție care consfințește regimul prezidențial, puterea legislativă fiind exercitată de o Adunare Națională aleasă din cinci în cinci ani. Un amendament la Constituție, adoptat la 21 ianuarie 1965, consfințește ca forță conducătoare Partidul Poporului Mauritan.

Marile întinderi de nisip ocupă o parte însemnată din teritoriul Mauritaniei, de 1.169.000 km pătrați, pe care trăiesc circa un milion de locuitori — un mozaic de origini, limbi și religii. Trei pătrimi din populație sînt mauri — nomazi, crescători de vite — restul fiind constituit din diverse etnități negroide — populație sedentară — descendenți ai fostilor imperii negre de pe mările Senegalului.

Un sector foarte important al economiei țării îl constituie creșterea vitei. Valorificarea acestor vite bogății a „fării nisipurilor vesnice” constituie o preocupare importantă a statului mauritan. Astfel, la Kaedi (în sud-estul țării) a fost construit un abator-frigorific de mare capacitate, iar în împrejurimile lui a apărut un întreg pînjenjens de aducțiuni de apă și de instalații electrice; o mare fabrică de prelucrare a pieilor completează noul centru de prelucrare a cîrnii și a produselor animale. Un alt abator frigorific a fost implantat la Kiffa.

Apele din regiunea coastelor mauritane sînt pestice pentru bogăția lor în pește. În vederea exploatarea ei a fost construit un port special, cu instalații frigorifice moderne și de mare capacitate, o fabrică de făină de pește cu capacitate de producție între 400 și 600 tone pe zi și se creează o apreciazabilă flotă de pescuit. Un alt complex frigorific de prelucrare a peștelui, încă o fabrică de făină de pește, una de conserve și instalații de congelare, se află în construcție la Port Etienne.

Rezervele miniere, atît cele cunoscute cît și cele încă neexplorate, fac obiectul unor preocupări active în vederea realizării unor proiecte însemnate pentru dezvoltarea economică a Mauritaniei. Nisipurile deșertului ascund zăcămintele de fier (65 la sută din acestea la Fort-Gouraud, Frederic și Roussau), cupru (la Akjoujt), zăcămintul fiind evaluat la 32.000.000 tone), cositor, tungsten, aur, gips, fosfați și altele. Zăcămintele de fier, în special cele de la Fort-Gouraud, sînt exploatare de Societatea minelor de fier din Mauritania — „Miferma” — care produce anual circa 8 milioane tone, statul mauritan dobîndind 50 la sută din beneficiile realizate de capitalul străin investit aici. Avînd în vedere perspectivele oferite de exploatarea minereului de fier, guvernul a aprobat un proiect privind

construirea, la Port Etienne, a unui combinat siderurgic, care să producă circa 1 milion de tone de oțel pe an.

Situată în apropierea oceanului, la 320 km nord de delta fluviului Senegal, capitala Mauritaniei, Nouakchott (în limba băștină „Orașul băut de vînturi”) este o așezare nouă, ridicată într-o regiune relativ apropiată de cele miniere și agricole. Rînd pe rînd, în numai cîțiva ani, au răsărit, parca din adîncurile nisipurilor, cartiere de locuit, instituții administrative, aducțiuni de apă, instalații de electrificarea, cîi de acces. E capitala nouă a unei țări născută dintr-un pămînt puțin generos, dar stăpînit și îmbibînt de oameni însufleșiți de faptul că el le aparține, de oameni angajați pe calea progresului.

mai, 1970